

Het Hoekje van den Navorscher.

Vraag n° 5. Kent iemand den tekst (met varianten) en de wijze van het lied : *Het Kalfken Mozes*, en de liederen van de *Vlooi*, (behalve degene, die voorkomen in de *Vlaamsche Zanger*). (P. V. d. B. Hamme).

Antwoord op vraag n° 4. — P. D. K. Gent. (October 1926).

Ook te Aalst heeft gedurende ten minste 164 jaar het Ros Beyaert " zijn ronde gemaakt „ P. Van Nuffel wijdt in zijn interessant werk : *De Omgang met het Allerheiligste te Aalst* (1922, Samenwerkende Drukkerij " De Vooruitgang „, Aalst, blz. 12-15) een klein hoofdstuk aan het Aalstersche afbeeldsel van 't paard van Reynout.

Na eenige algemeene beschouwingen over de geschiedenis van 't Ros, deelt de knappe Aalstersche geschiedschrijver het volgende mede (blz. 14-15) : " Terwijl het berucht paard reeds ten jare 1464 in de processien van Dendermonde en Mechelen werd opgemerkt, zien wij het slechts te Aalst 33 jaren later, bepaaldelijk in 1497, verschijnen.

" Tpersonaige van tRos Beyaert „ (1528) behoorde aan de nering der winkeliers, die Sint Niklaas voor schutsheilige hadden. In de processien van 1519, 1520 en 1521, werd het paard gedragen door de gezellen der Kattestraat, en, na den omgang gebracht naar de Zoutstraatpoort, in den Blauwen Toren, " daer tsalpeter in leyt „ (Stadsrekening 1443). Nadien werd het Ros bewaard in het "Engienhuse „, op de Veemarkt, neven het " pilloryn ofte scandpael „ (1492), en, in de XVIIe eeuw, in eene schuur van het Karmelietenklooster. De rekeningen over 1661 van 't Broederschap van Sint Niklaas vermelden eene betaling, gedaar aan Jozef Maes " over tros Beyaert ghedraegen thebbene uyt den blauwen toren tot int clooster vande Carmelieten deser stede „.

De Winkeliers hadden binst dit jaar de schrijnwerkers Gaspar van Raffelghem en Peeter Smedt en den schilder Robrecht Mattelet met een kranige herstelling van hun paard gelast.

Later vinden we geen enkele vermelding meer van 't Aalstersche Ros Beyaert, alhoewel de herstelling in 1661 toelaat te vermoeden, dat het nog veel jaren kon dienst doen. „

I

Daar was een vrouw die spon, gi-de-pon Daar was een vrouw die
 (spon) al op een hou-ten wii-le-ken
 't i-e-te, wii-le, wii-le, wii-le uit-le-ken - al
 op een hou-ten wii-le-ken En da wii-le-ken brak in
 twee-gi-de-ge. En da wii-le-ken brak in (troce)

II

a)
 Ge-bu-ur-man Ge-bu-ur-man Hoe gaat het met
 uws, las, las Ge-bu-ur-man Ge-bu-ur-man Hoe
 gaat het met uws las Is het nu wat be-ter
 all 't in't voojaar wat, wat, wat Is het nu wat be-ter
 all 't in't voojaar (wat)

b) O'neen gebuur, o'neen gebuur,
 Nu heeft het van de mol, mol, mol.
 O'neen, gebuur, o'neen gebuur
 Nu heeft het van de-(mol.)

Tot hier P. Van Nuffel. Wij kunnen er nog het volgende bijvoegen : Op de spotprent van 1687, die de Opene brieven van Daegement versiert, waarbij de Maanblusschers (Mechelaars), na den pseudobrand van St. Romboutstoren, veertien steden voor het Zottengerechtshof van Gheel dagen (spotprent bewaard in het gemeentearchief te Mechelen), wordt Aalst voorgesteld door een plaatje, waarop het Ros Beyaert, stappend te midden van een optocht, afgebeeld is met de vier Heemskinderen. De volgende verzen lichten de plaat toe :

Die van Aelst oock met ons rallen,
En sy syn vol vreughd-geschallen,
Met hun schoon Sargi-peirt.
Sy en sien niet wat hun deirt.

Dat is een bewijs te meer, dat nog op het einde van de XVIIe eeuw het Ros Beyaert rondging in optochten te Aalst, en dat het vermoeden van den heer Van Nuffel gegrond is.

Sommigen beweren zelfs, bewering zonder grond nochtans, dat het Ros Beyaert door de Dendermondenaars aan de Aalstenaars zou afgenomen geworden zijn, wat aanleiding zou gegeven hebben tot het bekend liedje te Dendermonde gezongen :

't Ros Beiaard doet zijn ronde,
In de stad van Dendermonde,
Die van Aalst, die zijn zoo kwaad,
Omdat hier 't Ros Beiaard gaat.

F. V. Es.

Zanten. --- Landbouwliederen.

II/7 Het is mij een genoegen, hier, op aandringen van den Voorzitter en den Sekretaris van den Bond, 'een variante mee te deelen van het "Spinlied", onder bovenstaanden titel verschenen op p. 15 van n° 1, 1^e jaargang.

Bij deze variante valt op te merken dat zij niet meer gezongen wordt bij het spinnen zelf, maar gezelschapslied geworden is. Het slotwoord van elke strophe mag, op straf van een pand te moeten geven, door de meezingenden niet herhaald worden, en wordt daarom hier tusschen haakjes geplaatst,